

Szergej Jeszenyin versei

Ég színü kék köd...

Ég színü kék köd. Hó ül a rónán,
citromfényt sugaraz le a Hold.
Édes a szívnek bánatos órán
csöndben idézni az ifjú kort.

Pitvar porhava, mint homok árja.
Akkor is ily Hold arca alatt –
szórsapkám a szememre cibálva –
hagytam titkon el otthonomat.

Itt vagyok újra a gyermeki tájon.
Kik szíve őriz avagy feledett?
Vándor lelkemet egykori álom
óvja, mint gazda a vén fedelet.

Új prémsapka szorong a kezemben,
nincs kedvemre a cifra coboly.
Nagypapa, nagymama képe szívemben,
csöpp temető, hol a hó-por omol.

Ott nyugoszunk majd mind, akik élünk,
más örömet nem is ad ez a lét –
éljük hát, míg lüktet a vérünk,
élni az emberi lét örömét.

Majdnem könnyemet itta a bánat,
s bárha mosolygok, hamvad a fény –
Ezt a tanyácskát, véle kutyánkat,
tán ma utolszor láthatom én.

(fordította: Erdélyi Z. János)

Kékség

A völgyek mélye már opál-hidegtől kéklett,
patkolt paták dobbannak szerteszét.
Fű hervad mindenütt, a messzenyúló rétek
gyűjtik be szélfútt rekettyék rezét.

Kopár völgyek felől karcsú karéjú, szürke
kőd bodra kúszik dús mohán, amíg
fehér fodros folyó fölébe függve
az est áztatja kéklő lábait.

*

Az őszi vad hideg reményeim kivájta,
mint néma Sors, poroszkál hű lovam,
kabátom lengő szárnyait cibálva,
puhán-nedves, fakó ajkkal, játékosan.

Békébe? Harcba tán? Csupáncsak messzi tájra
hívnak a nyomok láthatatlanul,
kihuny a Nap, villan arany bokája,
s munkánk az évek vékájába hull.

*

Mint szétszórt rozsdafolt, vöröslenek a parton
kopárló halmok és a szétpergett homok,
csóka-zsivajban táncot jár az alkony,
s kanász kürtjévé hajlik, ím, a Hold.

Mint szélben, ringnak tej-ködben a falvak,
de semmi szél, csak halk csengés neszel,
s Oroszhon édes bánatában alhat,
kezét sárgult hegyek közt rejtve el.

*

Jöttöm közeli kunyhó enyhe várja,
kaportól lágyan illatoz a kert,
káposztaágyak szürke hullámára
vajcseppeket a Holdnak kürtje ejt.

A sutmeleg kenyér páráját ontja,
s melléje telt husú uborkát képzelek,
sík víztükör fölé az ég csikósa
gyeplőszáron vezet egy dévaj felleget.

*

Ó, drága hajlék, fedeled nyugalmát,
véred szító tüzét régóta ismerem.
A háziasszony alszik, és a szalmát
törekke préseli az özvegy szerelem.

Pitymallik immár; ott a szegletben
csótány-színnel dereng föl az ikon,
de langy eső, míg halk imája rebben,
kocogtat még a hályog-ablakon.

*

Kékellő, tág mező terül ismét elébem,
Nap rozsdás arca ring a pocsolyán,
más öröm s bánat lakik most a szívben,
és új szavakat formálgat a szám.

Hullámzó vízként kékség hűl szemembe,
lovam poroszkál, zablát nem szakít,
s a szél még egy kupac zörgő avart emelve,
cserzett marokkal utánam hajít.

(fordította: Erdélyi Z. János)

Naplemente vörös szárnya lankad...

Naplemente vörös szárnya lankad,
köd csendjében sövény szendereg.
Fehér kunyhóm, bú ne üljön rajtad,
hogy megint magam vagyok – veled.

Zsúpfedélbe tisztogatva vájja
kéken fénylő szarvait a Hold.
Egyedül jött az a szép leányka,
és haza is maga bandukolt.

Tudom, évek oldják a keservet.
Ez a kín, mint sok nap, elpereg.
Ajkait s a makulátlan lelket
egy másik szívének őrizi meg.

Csak a gyöngye koldulja a szépet;
az erő a büszkék fegyvere,
ki a társát eltaszítja végleg,
s hámlott zablaként hajítja le.

Nem fürkészem sorsom szánva-bánva,
porhavat kavarni balgaság.
Ő majd újra bekopog e házba,
melengetni itt benn kisfiát.

Bundát, kendőt beakaszt a sutba,
majd tüzemhez telepszik ide,
és nyugodtan, kedves hangon súgja,
hogy hasonlított rám a gyermeke.

(fordította: Erdélyi Z. János)

A róka

Törött lábbal oduját elérve,
karikába görbedt kín alatt.
Halk fonallal hímezte ki vére
sötét arc körül a szűz havat.

Mintha fojtó füstű puska szólna –
íriszén imbolygott lép-liget.
Sűrüből borzas szél ontva szórta
szerte a zúgó söréteket.

Köd csapongott harkályként felette,
nyirkos-enyves, vörös est zenélt.
És sebére ráalvadt a nyelve,
míg riadtan szegte föl fejét.

Parázslott a hóban sárga farka.
Rothadt répa, égett tőzegek
zúzmarás bűzét lehelte ajka,
s izzó csöndbe vér hullt, cseppre csepp.

(fordította: Erdélyi Z. János)

Bíbor alkonypír terült szét a tó felett...

Bíbor alkonypír terült szét a tó felett.
Harangszóval sírnak a fajdos fenyesek.

Faodúban rejtezőn rigó ríddogál.
Lelkem mélyén fény ragyog – minek sírni már.

Este jössz, tudom, ha vár utak gyűrűje,
leülünk szomszéd kazal friss kéréire.

Mámort csókolok reád, szirmaid gyűröm,
rossz nyelv nem fog rajta, kit bódít az öröm.

Selyem fátylad kérlelő szómtól ellibeg,
viszlek ölben, s reggelig rejt a dús liget.

Harangszóval sírjanak fajdos fenyesek,
bíborló hajnal fölé víg bánat pereg.

(fordította: Erdélyi Z. János)

Esteli kékben

Esteli kékben, esteli holdban
Hajdan ifjú meg szép deli voltam.

Egyszeri minden, szárnyas a tűnte,
Semmibe vész el el...messze...repülve...

Két kifakult szem, szív is elégve...
Kék öröm, éjek! Hold teli fénye!

1925. október 4-5.

(fordította: Cseh Károly)

Téli vakító sík...

Téli vakító sík, holdfény fehérlik.
Halotti leplet húz a tájon végig.
Nyírfa rí nyüszítve az erdő haván.
Ki ment el? Ki halt meg? Én magam talán?

1925

(fordította: Cseh Károly)

Szergej Jeszenyin (1895-1925) orosz költő.